

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Gfv.VII.30.109/2018/10.

A tanács tagjai: . Vezekényi Ursula a tanács elnöke

. Osztovits András előadó bíró

. Tibold Ágnes bíró

A felperesek: I. rendű

II. rendű

Az I-II. rendű felperesek képviselője: Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Pigler Csaba ügyvéd

Az alperesek: I. rendű

VII. rendű

Az alperesek képviselői: Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Stanka Gergely ügyvéd I. rendűért

Szabó, Kelemen és Társai Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Vincze Péter ügyvéd VII. rendűért

A per tárgya: ingó kiadása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: I. rendű alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.322/2017/6. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Fővárosi Törvényszék 7.G.44.199/2014/89. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a I. rendű felperesnek 560.000 (ötszázhatvanezer) forint, a II. rendű felperesnek 800.000 (nyolcszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] 2007. november 23-án az I. rendű felperes bérleti szerződést kötött az I. rendű alperes jogelődjével az annak tulajdonában lévő, természetben Budapest 1. szám alatti ingatlanra 20 éves határozott időre. 2008. július 10-én az I. rendű felperes albérleti szerződést kötött a II. rendű felperessel ugyanezen ingatlanra. E szerződés értelmében a bérlemény átadásának napja 2008. szeptember 1-je volt.
- [2] 2009. december 8-án az I. rendű alperes - bérleti díjtartozásra és károkozásra hivatkozással - azonnali hatállyal felmondta a bérleti szerződést, és felszólította az I. rendű felperest tartozásai megfizetésére. 2010. október 20-án kelt fizetési megállapodásban az I. rendű felperes bérleti díjtartozását 159.534.106 Ft-ban, kártérítési felelősségét 878.625.894 Ft-ban határozták meg. Az I. rendű felperes tartozása rendezésére felajánlotta megvételre az I. rendű alperes jogelődjének az ingatlanban lévő ingóságokat 56.000.000 Ft vételáron, amely ajánlatot az I. rendű alperes jogelődje nem fogadta el.
- [3] 2010. július 9-én az I. rendű alperes jogelődje arról tájékoztatta az I. rendű felperest, hogy az ingatlanban található összes ingóságára a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 429. § alapján zálogjogot érvényesít, egyben felhívta az I. rendű felperest, hogy az ingatlanban található ingóságokat ne távolítsa el és igazolja az azokon fennálló tulajdonjogát.
- [4] 2010. július 16-án - végrehajtási eljárás eredményeként - hagyták el az ingatlant a felperesek. Az ingóságok az ingatlanban maradtak, amelyekről az I. rendű alperes leltárt készített. A felperesek által is elfogadott leltár 2012-ben készült el, amelyet megelőzően az I. rendű alperes lefolytatta az ingóságok tulajdonjogára vonatkozó egyeztetést is: az azonosításhoz mindkét felperestől bekérte a tulajdonjogukat igazoló számlákat, aminek a felperesek eleget tettek.
- [5] A felperesek folyamatosan kérték az I. rendű alperestől az ingóságok kiadását, amellyel kapcsolatban a peres felek között több egyeztetésre is sor került. 2012. augusztus 28-án az I. rendű alperes azzal a feltétellel engedélyezte a II. rendű felperesnek a tulajdonában álló ingóságok elszállítását, hogy a helyreállítási munkák fedezetére 5.000.000 Ft-ot óvadékként letétbe helyez. A II. rendű felperes az óvadék összegét nem fogadta el, így az ingóságok elszállítására - az I. rendű alperes által engedélyezett időpontban - nem került sor.
- [6] 2013. augusztus 1-jén az I. rendű alperes felszólította az I. rendű felperest, hogy ingóságait meghatározott időpontban szállítsa el. Az I. rendű felperes törvényes képviselőjével tartott ingatlan bejárásan konkrétan megjelölték a kiadni kért ingóságokat, amelyeket az I. rendű alperes ennek ellenére nem adta ki az I.

rendű felperesnek, hanem azok egy részét egy III. kerületi raktárba szállította. 2014. augusztus 19-én átadás-átvételi jegyzőkönyvvel egyes ingóságokat - az I. rendű felperes felszámolásának elrendelését követően - az I. rendű alperes átadta a felszámolónak.

- [7] 2013. augusztus 27-én az I. rendű alperes és a VII. rendű alperes adásvételi szerződést kötött a perbeli ingatlanra és a szerződés 1. számú mellékletében felsorolt és az ingatlanban található eszközökkel, ingóságokkal, berendezési és felszerelési tárgyakkal együtt. A szerződés 7.1. pontjában az I. rendű alperes tájékoztatta a VII. rendű alperest, hogy „a birtokba adást megelőzően a bizonyítottan harmadik fél tulajdonát képező ingóságokat az ingatlanból elszállítja, kivéve amennyiben vevő 2013. szeptember 27. napjáig írásban, teljes bizonyító erejű magánokiratban értesíti eladót arról, hogy ezen ingóságok ingatlanban történő bennhagyásáról ezen ingóságok tulajdonosával megállapodott, hogy ezen ingóságok ingatlanban való bennhagyásának kockázatát viseli és felelős őrzésbe veszi. Ebben az esetben eladó kizárólag azon ingóságokat szállítja el az ingatlanból, amelyek tekintetében a vevő nyilatkozatot nem tesz”.
- [8] A 7.2. pontban a vevő nyilatkozott, hogy „tudomásul veszi, hogy az átadás-átvételi jegyzőkönyvben meghatározott ingóságok tekintetében korlátozástól mentes tulajdonjogot nem szerezhetsz, figyelemmel arra, hogy egyes ingóságok tulajdonjoga, amelyek az ingatlanban maradnának, nem tisztázott, azaz eladót ezen ingóságok tulajdonjogának átruházásáért nem terheli szavatosság. Erre tekintettel vevő nem jogosult eladótól kártérítést, tehermentesítést követelni, vagy a jelen szerződéstől elállni, de vevő jogosult ezen ingóságokat birtokba venni.”
- [9] 2013. október 17-én megtartott átadás-átvételi eljárás során adta az I. rendű alperes a VII. rendű alperes birtokába a perbeli ingatlant és a 2. számú mellékletben felsorolt ingóságokat. Az átadás-átvételi jegyzőkönyv 2. pontjában rögzítették, hogy az I. rendű alperes a II. rendű felperes tulajdonába lévő konyhatechnológiai eszközöket az ingatlanból nem szállítja el, mert a II. rendű felperes és a VII. rendű alperes közös nyilatkozatban kérték azok ingatlanban hagytatását, az ingóságok bennhagyásának kockázatát a VII. rendű alperes átvállalta és felelős őrzésbe vette.
- [10] Az átadás-átvételi eljárás során a nem tisztázott tulajdonú ingóságok tételes átadás-átvétele nem történt meg, az I. rendű és a VII. rendű alperes abban állapodott meg, hogy ezen ingóságok listáját az I. rendű alperes utólag küldi meg a VII. rendű alperesnek. 2013. október 23-án ezt a listát az I. rendű alperes megküldte a VII. rendű alperesnek, aki azzal kapcsolatban észrevételt, nyilatkozatot nem tett.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

- [11] Az I. rendű felperes módosított (2. számú) keresetében elsődlegesen

a 85/F/49. szám alatt becsatolt listán szereplő ingóságok kiadására kérte kötelezni az I. rendű alperest, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: rPtk.) 98. §-a, 193. §-a és 196. §-a alapján. Másodlagosan, ha a kiadásnak bármilyen akadálya lenne, 30.672.355 Ft és 26.120,05 euró, valamint járulékai megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest jogalap nélküli gazdagodás jogcímén. Harmadlagosan ugyanezen összeg megfizetése iránti keresetét az rPtk. 339. § (1) bekezdésére alapította és kártérítés jogcímén terjesztette elő azzal, hogy az I. rendű alperes a felelős őrzésre vonatkozó szabályok megszegésével okozott kárt az I. rendű felperesnek. A VII. rendű alperest az ingóságok kiadásának tűrésére kérte kötelezni.

- [12] A II. rendű felperes keresetében elsődlegesen a 78/F/46. szám alatt becsatolt listán szereplő ingóságok kiadására kérte kötelezni az I. rendű alperest az rPtk. 98. §-a, 193. §-a és 196. §-a alapján, másodlagosan ha a kiadásnak bármilyen akadálya lenne, 4.428.870 Ft és 94.873,68 euró, valamint járulékai megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest jogalap nélküli gazdagodás jogcímén. Harmadlagosan ugyanezen összeg megfizetése iránti keresetét az rPtk. 339. § (1) bekezdésére alapította és kártérítés jogcímén terjesztette elő azzal, hogy az I. rendű alperes a felelős őrzésre vonatkozó szabályok megszegésével okozott kárt a II. rendű felperesnek.
- [13] Az I. rendű és a VII. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az első- és másodfokú ítélet

- [14] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy adja az I. rendű felperes birtokába az ítéletben tételesen felsorolt ingóságokat, a 2-3. tétel alattiakat, összesen 19.220,06 euró, míg a többi tétel alattit összesen 17.111.419 Ft értéken és a VII. rendű alperest ezen ingóságok közül az ítéletben megjelöltek I. rendű felperes részére történő kiadásának tűrésére kötelezte. Ezt meghaladóan az I. rendű felperes I. rendű alperessel szembeni keresetét az ítéletben tételesen felsorolt - összesen 6.900 euró és 13.610.916 Ft értékű - ingóságok tekintetében elutasította. Kötelezte az I. rendű alperest arra is, hogy adja a II. rendű felperes birtokába az ítéletben tételesen felsorolt ingóságokat összesen 94.873,68 euró, valamint 4.428.870 Ft értéken és a VII. alperest ezen ingóságok II. rendű felperes részére történő kiadásának tűrésére kötelezte. Ezt meghaladóan az I-II. rendű felperesek a VII. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét elutasította.
- [15] Az elsőfokú bíróság az ingóságok kiadása iránt az rPtk. 196. §-ára alapított kereseti kérelmeket érdemben vizsgálva a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 164. § (1) bekezdésére utalva rögzítette: a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a perbeli ingóságok az I. rendű

alperes birtokába és felelős őrzésébe kerültek, továbbá hogy ezen ingóságok a tulajdonukban állnak. Az I. rendű alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy felelős őrzői kötelezettsége megszűnt, az ingóságok kiadására ezért nem kötelezhető. Az elsőfokú bíróság szerint mindkét felperes bizonyította a kiadni kért leltári számmal rendelkező ingóságok tulajdonjogát, az I. rendű alperesnek pedig az ingatlan értékesítésével nem szűnt meg a felelős őrzői kötelezettsége, mivel nem tudta minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a perbeli ingóságok vonatkozásában a VII. rendű alperessel megállapodott volna a felelős őrzés átadásáról.

- [16] Az I. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a per főtárgya tekintetében, annak fellebbezett részében - helybenhagyta. A fellebbezés indokaira tekintettel azt állapította meg: az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok okszerű mérlegelésével, megalapozottan állapította meg az I. rendű felperes tulajdonjogát az általa kiadni kért ingóságok közül a leltári számmal rendelkezőkre, továbbá a II. rendű felperes tulajdonjogát az általa kiadni kért valamennyi ingóságra és helyesen állapította meg azt is, hogy ezek az ingóságok 2010. július 16-án az I. rendű alperes birtokába és felelős őrzésébe kerültek. A másodfokú bíróság szerint nem kizárt, hogy a felelős őrzés valamely jogviszony megszűnése következtében jöjjön létre, így például akkor, ha a bérleti jogviszony megszűnése után a bérelő tulajdonában lévő dolgok a bérbeadónál maradnak, amint az a perbeli esetben is történt.
- [17] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az I. rendű alperes által hivatkozott bizonyítékok kétséget kizáróan nem igazolják a perbeli ingóságok tekintetében az I. rendű alperes felelős őrzési kötelezettsége megszűnését, azt, hogy az ingóságok a VII. rendű alperes birtokába, felelős őrzésébe kerültek. Az I. rendű alperes elsőfokú eljárásban és fellebbezésben tett állításával szemben sem az adásvételi szerződés 7.1. pontja, sem annak 3. számú melléklete, sem a VII. rendű alperes 55/A/25. sorszám alatt csatolt levele nem igazolja azt, hogy a VII. rendű alperes a perbeli ingóságokat tőle átvette. Az I. rendű alperes felelős őrzésből eredő kötelezettsége az rPtk. 196. § (1) bekezdése alapján azzal szűnhet meg, ha a dolgot a birtoklásra jogosultnak adja ki, amiből következik, hogy a dolgot nem adhatja további felelős őrzésbe. Az I. rendű alperesnek felelős őrzéssel járó kötelezettségek alóli mentesüléséhez azt kellett volna bizonyítania, hogy e kötelezettségeit a VII. rendű alperes tőle átvállalta, vagy azt, hogy a felperesek és a VII. rendű alperes közösen kérték az ingóságok VII. rendű alperes felelős őrzésébe adását.
- [18] A másodfokú bíróság utalt arra is, az ítélet végrehajthatóságát nem befolyásolja az, hogy a kiadni rendelt ingóságok nincsenek az I. rendű alperes birtokában, vagy nem lelehetők fel, mivel a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 179. §-a arra az esetre is tartalmaz rendelkezést, ha az ingóság a

kiadására folyó végrehajtás során bármely okból nem lelhető fel.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [19] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a felperesek keresetét elutasító, másodlagosan az elsőfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasító határozat meghozatalát kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet az rPp. 2. § (1) bekezdésébe, 3. § (1) és (3) bekezdésébe, 163. § (1) bekezdésébe, 206. §-ába, 213. §-ába, 221. §-ába, az rPtk. 196. §-ába, 197. §-ába, valamint a Vht. 179. §-ába ütköző módon jogszabálysértő.
- [20] Álláspontja szerint a felperesek a per során nem bizonyították, hogy az ingóságok ténylegesen az I. rendű alperes birtokában vannak, az eljáró bíróságok erre bizonyítást nem folytattak le. Tény, hogy az I. rendű alperes a kiadni kért ingóságoknak 2013. október 16-a óta nincsen birtokában és jogi tény, hogy az ingóságok vonatkozásában ezen a napon a VII. rendű alperes lépett felelős őrzési pozícióba. Mivel a jogerős ítélet nem a tényleges birtokost, hanem az I. rendű alperest kötelezi az ingók kiadására, az végrehajthatatlan. A Vht. 179. §-ára való utalással a másodfokú bíróság is észlelte azt, hogy vélhetően nem lesz végrehajtható az ítélet és már előre próbált útmutatást adni a feleknek a követendő eljárásról. Az eljáró bíróságok nem bírálták el érdemben a teljes jogvitát és lényegében megfosztották az I. rendű alperest a beszámítási jog gyakorolhatóságától.
- [21] Utalt arra is, hogy a perben mindvégig következetesen képviselt álláspontja szerint a jogvitát a felek közötti bérleti, illetve albérleti szerződés keretei között kellett volna elbírálni, a felelős őrzésre vonatkozó szabályokat nem lehetett volna alkalmazni. Az esetleges felelős őrzési kötelezettsége pedig az ingóságoknak a VII. rendű alperes számára történő átadásával megszűnt, amely tény a per során egyértelműen bizonyította.
- [22] A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet helybenhagyását kérték.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [23] A Kúria a jogerős ítéletet az rPp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. Megállapította, hogy az a hivatkozott indokok alapján nem jogszabálysértő.
- [24] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében - az rPtk. 196-197. §-ainak sérelmét állítva - arra hivatkozott, hogy a felelős őrzési jogállás nem jött létre, illetve az - a perbeli ingóságok átadásával - a VII. rendű alperesre átszállt. A Kúria utal arra, hogy az rPp. 272. § (2) bekezdése alapján - figyelemmel a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontjára - a felülvizsgálatot benyújtó félnek a hivatkozott jogszabálysértést

tartalmilag is körül kell írni, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejteni, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismertetni. A Kúria a jogerős ítéletet tehát csak a felülvizsgálati kérelemben konkrétan megjelölt jogszabálysértés körében kifejtett indokok keretein belül vizsgálhatta.

- [25] Az I. rendű alperes a felelős őrzés létrejötte körében azt adta elő, hogy a felelős őrzés szabályai az adott tényállás mellett nem alkalmazhatók mivel azt az I. rendű felperes és az alperes között létrejött bérleti szerződés, illetve a felperesek között létrejött albérleti szerződés kizárta. E körben az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében csak a fent ismertetett megállapítást tette, érdemben nem cáfolta az elsőfokú bíróság azon okfejtését, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett, hogy az rPtk. 429. §-a alapján az I. rendű alperes jogszerűen akadályozta meg a bérleti szerződés alapján az I. rendű felperest ingóságai elvitelében, ugyanakkor ez a jog a II. r. felperes ingóságai tekintetében nem illette meg, mert törvényes zálogjoga kizárólag az I. rendű felperes bérlőnek a bérlemény területén elhelyezett ingóságai vonatkozásában állt fenn. Az elsőfokú bíróság ítéletében B Á tanú vallomására hivatkozással tényként rögzítette, hogy a felperesek kérték az ingóságok kiadását. Az I. rendű alperes zálogjoga az rPtk. 429. §-a (3) bekezdése alapján ezt követően megszűnt mivel igényét bírósági úton nem érvényesítette. A felülvizsgálati kérelem tartalmára tekintettel tehát a Kúriának is tényként kellett kezelnie, hogy az I. rendű alperes törvényes zálogjoga megszűnt. A perben eljáró bíróságok szerint az I. rendű alperes ezt követően az ingóságokat felelős őrzőként tartotta birtokában, amit a Kúria a felülvizsgálati kérelemben írt indokokra tekintettel nem talált érdemben felülbírálnak. A Kúria ezért csak utal arra, hogy a felek közötti bérleti, albérleti jogviszonyok éppen az I. rendű alperes felmondása miatt, annak következményeként szűntek meg és kifejezetten az I. rendű alperes volt az, aki először törvényes zálogjogára hivatkozással, majd vitatva a felperesek tulajdonjogát az ingóságokat - a felperesek kérése ellenére - nem adta át.
- [26] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra is, hogy az ingóságok átadásával felelős őrzői pozíciójától szabadult, az a VII. rendű alperesre átszállt. A Kúria megítélése szerint a perben eljáró bíróságok az rPp. 206. § (1) bekezdésében írt elveknek megfelelően, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutottak arra a megállapításra: az I. rendű alperes nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a birtokában lévő a felülvizsgálati eljárás tárgyát képező ingóságokat a VII. rendű alperesnek továbbadta. Ezért a jogerős ítélet indokolásának az a része, hogy milyen módon, milyen megállapodások megkötésével kerülhettek volna az ingóságok VII. rendű alperes birtokába, az adott tényállás mellett nem bír jelentőséggel.
- [27] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében számos eljárásjogi rendelkezés megsértését is állította. A Kúria e körben arra mutat rá: a perben eljáró bíróságok a bizonyítékok mérlegelésével

egyezően jutottak arra a megállapításra, miszerint az I. rendű alperesnek nem sikerült az ítéleti bizonyossághoz szükséges módon bizonyítania, hogy a kiadni kért ingóságokat a VII. rendű alperesnek kiadta. Mindkét fokú bíróság jogi álláspontját e körben részletesen megindokolta, rögzítette, hogy az egyes bizonyítékok miért nem alkalmasak a fentiek bizonyítására. A Kúria megítélése szerint további bizonyítási eljárás lefolytatásától további eredmény nem volt várható, így az ingatlan bejárásától sem, figyelemmel többek között az idő múlására, arra, hogy a VII. rendű alperes már nincs az ingatlan birtokában, valamint egyes beazonosíthatatlan ingóságokat az I. rendű alperes az ingatlanból elszállíttatott. A Kúria tehát úgy ítélte, nem sértettek jogszabályt a perben eljáró bíróságok, amikor az I. rendű alperes által indítványozott bejárást nem rendelték el. A Kúria álláspontja szerint a perben eljáró bíróságok a tényállás megállapításhoz elegendő bizonyítékkal rendelkeztek, azokat meggyőződésük szerint mérlegelték, további bizonyítási eljárás lefolytatásától eredmény nem várható.

- [28] Az I. rendű alperes állítása szerint a jogerős ítélet végrehajthatatlan, mivel a kiadni rendelt ingóságok nincsenek a birtokában. A Kúria utal a már kifejtettekre: a perbeli ingóságok tényszerűen az I. rendű alperes birtokába kerültek, azok átadásának tényét pedig nem tudta a per során minden kétséget kizáróan bizonyítani. A másodfokú bíróság valóban utalt a végrehajthatósággal kapcsolatban a Vht. 179. §-ában írtakra, de ez a jogszabályi rendelkezés a bírósági végrehajtási eljárásra irányadó, a felek közötti anyagi jogi jogvita eldöntésére nem hat ki, ezért ezen hivatkozás miatt a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.
- [29] Az I. rendű alperes sérelmezte azt is, hogy az eljáró bíróságok nem a felek közötti jogvita egészét bírálták el, aminek eredményeként nem tudta beszámítási kifogását sem érdemben érvényesíteni. A Kúria megítélése szerint az I. rendű alperes által megjelölt eljárási jogszabálysértés nem állapítható meg, mivel a felperesek elsődleges kereseti kérelme az ingók kiadására irányult, amit a perben eljáró bíróságok részben alaposnak találtak. Ez járt azzal az eljárásjogi következménnyel, hogy az I. rendű alperes nem tudott beszámítással élni, de ebből nem következik, hogy az elsődleges keresetnek megfelelő döntés az adott tényállás mellett figyelemmel a korábban kifejtettekre nem volt jogszerűen meghozható.
- [30] A Kúria mindezekre figyelemmel nem találta megállapíthatónak a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértéseket, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [31] A felülvizsgálati eljárásban pervesztes I. rendű alperest a Pp. 270. § (1) bekezdés szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése

alapján kötelezte - figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseire, a felperesek jogi képviselője által ténylegesen kifejtett ügyvédi munkával arányban állóan - az I-II. rendű felperesek felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megfizetésére.

[32] A Kúria a döntését tárgyaláson hozta meg.

Budapest, 2018. március 6.

Dr. Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke, Dr. Osztovits András sk. előadó bíró, Dr. Tibold Ágnes sk. bíró